

PRZEJŚCIE DO KRĘGU

Znaczenie obrzędu

Celem tego obrzędu jest ułatwienie harcerzom przejścia do czerwonej gałęzi, pomoc w pokonaniu lęku związanego ze zmianą w ich życiu harcerskim oraz uutorowanie im drogi do dalszego etapu ich formacji ku dorosłości.

Jednocześnie obrzęd ten podkreśla, że formacja harcerska tworzy pewną całość. Wędrownicy nie są czymś oddzielnym od wilczków i harcerzy, a jest to tylko kolejny etap tej samej harcerskiej przygody, dostosowanej do potrzeb chłopaka w wieku 17 lat.

Obrzęd ma także znaczenie dla młodszych harcerzy pozostających w drużynie, którym w ten sposób pokazujemy perspektywę kontynuacji przygody skautowej, motywujemy ich, żeby także pragnęli zostać wędrownikami.

Przygotowanie

Przez ostatni rok w drużynie cała energia chłopaka, który w tym wieku najczęściej jest zastępowym, powinna być ukierunkowana na przeżycie ostatniego harcerskiego obozu jego zastępu oraz na intensywny rozwój osobisty. *(Najpóźniej przed przejściem powinien zdobyć stopień ćwika, określający poziom technik, które powinien mieć opanowane każdy wędrownik).*

Drużynowy dba także o przygotowanie harcerza do przejścia, poruszając ten temat w indywidualnych rozmowach. Powinien też stworzyć okazję, żeby przyszły wędrownik mógł się zapoznać z szefem kręgu i z nim porozmawiać.

Obrzęd

Obrzęd ten zazwyczaj ma miejsce na zbiórce szczepu, podczas uroczystego rozpoczęcia nowego roku pracy. Możliwe są jednak także inne rozwiązania, np. pod koniec obozu.

Najpierw harcerze przechodzą do kręgu wędrowników, następnie odbywają się mianowania nowych zastępowych oraz Przysięgi Wierności. *(Mogą naśladować także przejścia wilczków z gromady do drużyny, jednak lepiej nie na tym samym apelu – nawet nie koniecznie w ten sam dzień).*

Ceremonia powinna mieć bardzo naturalny, żywy i radosny charakter – jest to bardzo ważne wydarzenie w życiu całego środowiska. Bardzo dobrze, gdy w środowiskach wokół przejść powstaną różne tradycje, jednak zachowujące ducha ceremoniału.

fot. Paweł Przypolski

Przebieg obrzędu

Drużyna ustawia się na uroczysty apel. Krąg wędrowników ustawia się (lub jeszcze lepiej siada w kręgu koło ogniska) nieopodal, najlepiej tak, aby był widoczny z miejsca apelu.

Po wstępnym słowie drużynowego występuje przyszły wędrownik (nie jest wezwany, ale sam występuje).

Harcerz: Wodzu, oto nadszedł czas, abym wstąpił do kręgu wędrowników.

Zdejmuje chustę drużyny i oddaje ją drużynowemu. Jeżeli był zastępowym, to oddaje także proporzec zastępu. Po tym pozostaje na środku miejsca apelu.

Tak samo robią kolejni harcerze, którzy przechodzą do kręgu.

Drużynowy zwraca się kilkoma słowami do odchodzących harcerzy. Przykład:

Drużynowy: W zastępie uczyliście się służyć Bogu i bliźnim, budować braterską wspólnotę i żyć Prawem Harcerskim. Teraz otwiera się przed wami kolejny etap waszej drogi harcerskiej, który będzie was prowadził poprzez służbę do dorosłości.

Drużyna żegna się z nimi okrzykami zastępów. Odchodzący harcerze mogą przejść i każdemu uścisnąć dłoń. Możliwe są także inne formy pożegnania według zwyczajów środowiska.

Następnie przyszli wędrownicy nakładają plecaki. Drużynowy żegna każdego z nich indywidualnie i wkłada każdemu chustę drużyny do plecaka jako pamiątkę.

Drużynowy: N. Twoja droga Cię wzywa. Podejmij ją w przekonaniu, że Chrystus stale będzie Ci towarzyszył.

Harcerze razem przechodzą do kręgu. Podczas przejścia można zaśpiewać modlitwę harcerską. Kandydaci na wędrowników śpiewają razem z drużyną, ruszając dopiero na trzecią zwrotkę „Przed nami jest otwarty świat, a na nim wiele dróg...”. Zwrotkę tę mogą również zaśpiewać sami odchodzący z drużyny harcerze, a drużyna odpowiada wtedy refrenem.

Szef kręgu wita nowych wędrowników i przedstawia ich pozostałym wędrownikom (wcześniej powinien mieć okazję, aby z każdym z nich się spotkać i chwilę porozmawiać). Krótko omawia najważniejsze cechy stylu wędrowniczego, symbolikę wędrowniczej chusty, tłumaczy dlaczego wędrownicy nie noszą sprawności i oznaczeń stopni na swoich mundurach.

Następnie zakłada im brązowe chusty, mówiąc:

Szef kręgu: Przyjmij tę brązową chustę, która jest noszona przez wszystkich wędrowników świata. Oznacza ona prostotę, pokorę i służbę. Postawy te są codziennym wyzwaniem dla każdego wędrownika. Witaj w braterskiej wspólnocie wędrowników.

Obrzęd zakończony jest Modlitwą wędrownika.

Bardzo dobrze, gdy tuż po skończeniu obrzędów krąg wyruszy na (nawet krótką) wędrowkę, bo wtedy przejście uzyskuje ogromną dynamikę: od razu zaczyna się przygoda bycia wędrownikiem, od razu budujemy wspólnotę kręgu, od razu pokazujemy nowicjuszą styl wędrowniczy.

